JACK LONDON

PUNAINEN JUMALA

PUNAINEN JUMALA

JACK LONDON

PUNAINEN JUMALA

SUOMENTANUT
AITO KARE

KUSTANNUSLIIKE
MINERVA O.-Y.
HELSINKI

näköispainos ntamo 2012
ISBN 978-952-215-275-6

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

www.ntamo.net

TURKU 1921
SOSIALISTIN KIRJAPAINO OSUUSKUNTA LL.

PUNAINEN JUMALA.

Kas noin! Basset katsoi kelloonsa ja vertasi äkillistä jyrähdystä mielessään arkkienkelin pasuunantörähdyksiin. — Kaupungin muurien, ajatteli hän, pitäisi luhistua tuollaisesta valtavasta ja vastustamattomasta käskystä. Lukemattomia kertoja oli hän turhaan koettanut keksiä syytä tuohon tavattomaan jyrinään, joka kuului läpi koko seudun, tunkeutuen ympärillä asuvienkin heimojen kyliin. Vuorensola, josta ääni tuli, kajahteli sen kovasta aaltoilusta kunnes se tulvi yli ja täytti taivaan ja maan valtavalla pauhinallaan. Sairaan hillittömällä mielikuvituksella kuvitteli hän sen olevan jonkun alkuajan titaanin, joka oli poissa suunniltaan epätoivosta ja vihasta. Yhä korkeammalle ja korkeammalle kohosi ääni, kehoittavana ja käskevänä rajussa sävelvoimassaan ja tuntui, kuin olisi se ollut aiottu kor-

vien kuultavaksi ulkopuolella meidän aurinkokuntamme ahtaita rajoja. Se sisälsi myös jyrisevän vastalauseen siitä, ettei ollut korvia, jotka kuulisivat ja ymmärtäisivät, mitä se tahtoi ilmituoda.

Sellaisena näyttäytyi se sairaan miehen mielikuvituksessa. Hän ponnisteli yhä ääntä eritellen. Se oli jyrisevä kuin ukkonen, pehmeä kuin kultaisen tiu'un ääni, ohut ja suloinen kuin jännitetyn hopeajousen näppäys — ei, se ei ollut mitään tästä kaikesta, ei myöskään mitään tähän vivahtavaa. Hänen sanakirjassaan ja elämänkokemuksissaan ei ollut ilmaisutapaa tai miellettä kuvaamaan tätä ääntä.

Aika kului. Minuutit muuttuivat neljännestunneiksi, neljännestunnit puolitunneiksi ja yhä jatkui ääni; sen alkuperäinen äänivoima vaihtuu ehtimiseen, mutta siihen ei tullut uutta voimaa — se himmeni, kajahti ja kuoli pois yhtä valtavana kuin oli alkanutkin. Muodostui kokonainen kaaos sekavaa mutinaa, lörpöttelyä ja kuiskauksia. Se vetäytyi vihdoin hitaasti pois, huokaus huokaukselta, jättiläissyliin, joka oli sen

synnyttänytkin; se nyyhkytti esiin uhkaavia raivon kuiskauksia ja vietteleviä onnen kuiskauksia, koettaen saada itsensä kuulluksi, uskoa jollekin avaruudessa häilyvän salaisuutensa, jonkun suunnattoman kallisarvoisen ja tärkeän tiedon. Se muuttui kuin äänen haamuksi, joka oli kadottanut uhmansa ja lupauksensa ja muuttunut joksikin, joka jatkuvasti toistui sairaan miehen tietoisuudessa useita minuutteja sen jälkeen kuin se oli lakannut. Kun Basset ei enää voinut sitä kuulla, katsoi hän kelloonsa. Oli kulunut tunti siitä, kun arkkienkelin pasuunantörähdykset olivat kokonaan lakanneet.

— Täälläkö kuoleman pimeys nielisi hänet? ajatteli Basset samalla kun hän muisti revolverinsa ja katseli kuumeen hävittämiä, luurankomaisia käsiään.

Mielikuvitus viekoitteli hänet vetämään suunsa hymyyn — Childe Rolandille, joka vei taistelutorven huulilleen yhtä heikoin käsivarsin kuin hänkin. — Oliko kulunut kuukausia vai vuosia, kysyi hän itseltään, kun hän ensi kerran Ringmanus-rannalla oli kuullut tuon salaperäisen

kutsun? Hän ei olisi voinut vastata siihen, vaikka hänen elämänsä olisi ollut kysymyksessä. Pitkäaikainen sairaus oli ollut hirvittävä. Hän oli tietoisesti voinut laskea useita kuukausia, mutta hän ei voinut laskea niitä pitkiä väliaikoja, jotka hän vietti horrostilassa. — Kuinka oli kapteeni Batemanin laita neekeripyydystäjä „Narilla?“ ihmetteli hän; ja oliko kapteeni Batemanin juoppo perämies jo kuollut deliriumiin?

Näistä tyhjistä tuumiskeluista johtui Basset ajatuksissaan eteenpäin muistellen kaikkea, mitä oli tapahtunut sen päivän jälkeen Ringmanuksen hiekkarannalla, kun hän ensi kerran kuuli äänen ja tunkeutui viidakkoon sen jälkeen. Sagawa oli tehnyt vastaväitteitä. Hänestä tuntui, kuin näkisi hän yhä edessään nuo ihmeelliset, pienet apinakasvot pelon valtaamina, selkä kuormitettuna luonnontuotteilla täytetyillä laatikoilla ja kädessä Bassettin perhosverkko ja haulikko, uikuttaen etelämeren englanninkielellään: „Minua olla liian pelkuri metsäss'. Ilkeä mies olla „metsäss'“.

Bassett hymyili surullisesti tätä muistellessaan.

Pieni poikanen New Hanoverista oli pelännyt, mutta näyttänyt olevansa uskollinen ja hetkeäkään epäröimättä seurannut häntä pensaikkoon etsimään ihmeellisen äänen lähdettä. Se ei ollut mikään tulella kaiverrettu puunrunko, joka oli lähettänyt sodan julistuksiaan viidakkoon, oli Bassett sanonut itselleen. Hänen seuraava olettamuksensa ei myöskään ollut pitänyt paikkaansa, nimittäin se, että äänen lähde tai syy ei voinut olla kauempana kuin tunnin matkan päässä ja että hän helposti ehtisi takaisin iltapäiväksi „Nariin“.

„Iso melu ei olla hyvä, se olla paholainen“, oli Sagawa selittänyt ja hän oli ollut oikeassa, sillä ennen päivän loppua oli hän saanut päänsä katkaistuksi. Bassettia puistatti. Sagawan oli varmaankin syönyt tuo ilkeä mies, joka „asustamas' metsäss'“. Hän näki hänet edessään sellaisena kuin hän oli nähnyt hänet viimeksi, isännän haulikko ja koko luonnontieteellinen kalusto riistettynä, maaten kapealla polulla, jossa hänet hetki sitten oli surmattu. Niin, kaikki oli tapahtunut minuutissa. Bassett oli nähnyt hänen kärsivällisesti ponnistelevan eteenpäin taakkoi-

neen. Sitten olivat Bassettin omat onnettomuudet alkaneet. Hän katsoi huonosti parantuneita, typistettyjä vasemman käden etu- ja keskisormiaan ja hankasi niillä varovasti syvää arpea niskassa. Vaikkakin pitkävartista tomahawkia oli heilutettu salamannopeudella, oli hän ollut kylliksi nopea liikkeissään väistyäkseen syrjään ja osaksi välttyäkseen iskulta. Kaksi sormea ja ilkeä päähaava olivat olleet hinta, jonka hän oli saanut maksaa hengestään. Toisella kiväärinsä piipulla oli hän surmannut villin, joka oli vähällä ollut tehdä lopun hänen elämästään, ja toisella oli hän passittanut iänkaikkisuuteen erään Sagawan yli kumartuneista metsäläisistä ja saanut ilokseen nähdä, että laukaus oli osunut juuri mieheen, joka juoksi pois Sagawan pää kainalossaan. Kaikki oli tapahtunut kädenkäänteessä. Ainoastaan hän itse, surmattu villi ja Sagawa olivat jälellä tuolla villisikojen tallaamalla polulla. Pimeästä viidakosta molemmin puolin ei kuulunut hiiskahdustakaan. Hän muisti selvästi, kuinka kauhistunut hän oli ollut. Ensimäisen kerran elämässään oli hän surmannut ihmisolennon ja

näköispainos ntamo 2012

9 789522 152756 >

www.ntamo.net